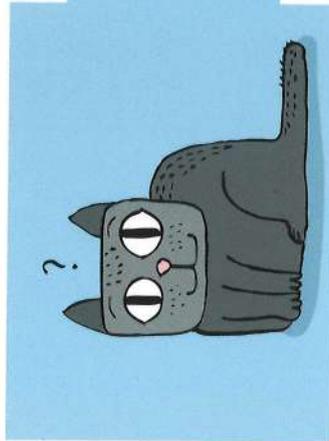

Groetjes uit Poesbekistan!

Kim Crabeels
en Emma Thyssen

Groetjes uit Poesbekistan!

Cat heeft een gekke kronkel in haar hoofd. Ze is anders dan alle anderen. Een beetje raar, net zoals haar vader. Haar moeder is er al lang niet meer. Gelukkig heeft ze Poes nog. Poes is minstens even gek als zij. Hij is de enige op aarde die Cat begrijpt. Maar op een dag gaat Poes dood. Net dan wordt Cat verliefd. Grote Gevoelens gooien haar leven (nog meer) overhoop. Gelukkig krijgt Cat hemelpost.

BIB-BOX

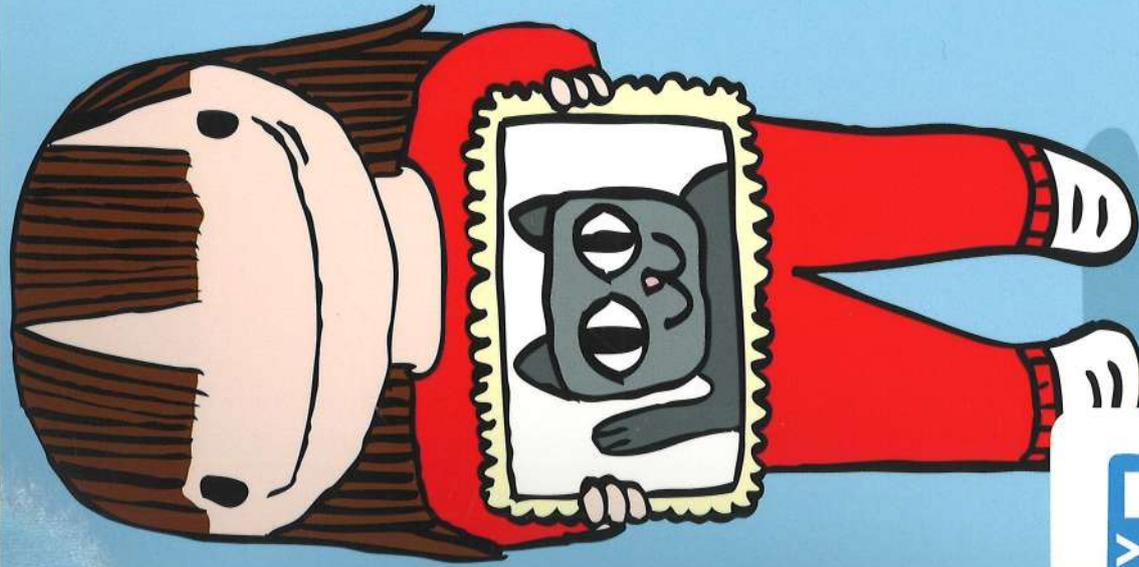
bingel

Haal meer uit dit boek!
Ga snel naar bingel.be.

www.vanin.be

VANIN
a Synema company

BIB-BOX

ook op **bingel**

1

Mijn naam is Cat. Ik hou van poezen in het algemeen en van één kat in het bijzonder.

Zijn naam is Poes, of moet ik 'was' Poes zeggen?

Poes was alles voor me: mijn allerbeste vriend, de lievelingsbroer die ik nooit had. Maar nu is Poes dood.

Ik begraaf mijn gezicht in mijn handen.

Papa sust me. Hij zegt 'meisjelief' en aait mijn hoofd. Het zit boordevol Poes. Ik kan aan niets anders meer denken.

'Je huilt', zegt papa ook nog, maar daarna zwijgt hij. Zo ernstig is de situatie, dat zelfs hij niet weet wat zeggen.

2

Poes wist altijd wat te zeggen, al kon hij vooral goed luisteren.

Je moet beseffen dat ik een rare ben.

Mijn hersenen kronkelen in krankzinnige bochten, maar Poes begreep mij altijd en had even vaak een antwoord klaar.

'Geloof jij dat de hemel echt bestaat?' vroeg ik hem op een keer.

Poes hoefde niet eens lang na te denken. Hij miauwde 'mjaa' en likte zijn pootje en waste zijn oor. 'Dit hier is de hemel,' spinde hij tevreden, 'met jou en een dekentje gezellig op de canapé.'

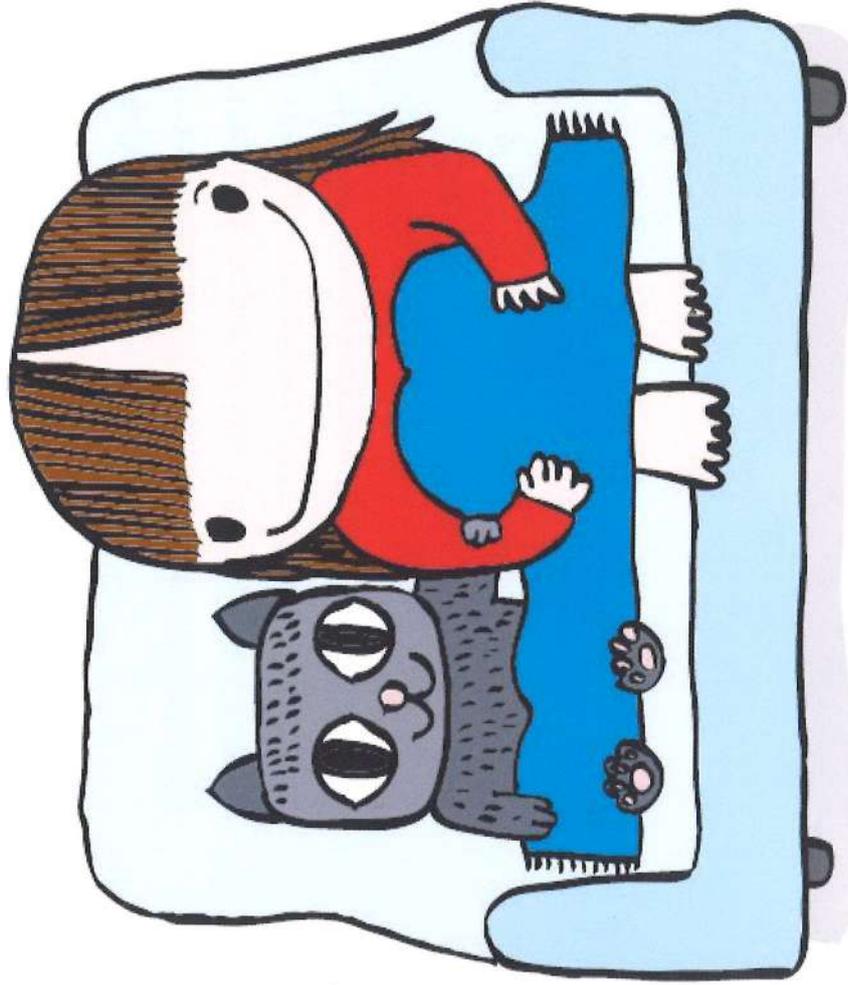
3

Papa en ik zitten samen bij het raamkozijn te zwijgen. Achteraan in de tuin rust Poes. We hebben hem begraven bij de rozenstruik die al in geen jaren meer bloeit. Het is een doodse plek.

Bij het grafje heb ik een stok in de grond geprikt. Er hangt een koordje met een poezenspeeltje aan. Het is een muis.

De wind wiegt het speeltje zachtjes heen en weer en doet het belletje in het muizenbuikje rinkelen. Een slaapliedje voor Poes.

Verdriet heeft ook iets moois, maar dat houd ik wijselijk voor mezelf. Alleen Poes zou mij begrijpen. Poes was oud en wijs en slimmer dan alle volwassenen die ik ken.

4

Ik trek een streepje op mijn blad,
eenentwintig streepjes op een rij, zo lang is
het al.

Uit mijn ooghoek biggelt een traan. Het
papier wordt rimpelig en de verse inkt
verandert in een wolkje, zo'n wolk waar dode
poezen op soezen, op hun dooie gemakje.

Poes soest nu al drie weken.

Papa tikt zijn wijsvinger tegen mijn hoofd
aan en zegt: 'Daar leeft Poes voort, in je
herinnering.'

Ik beweeg papa's hand naar mijn gebroken
hart: 'Daar doet het pijn.'

5

Papa glimlacht met de helft van zijn mond.
'Weet je nog hoe Poes hier terecht kwam?'
vraagt hij en ik knik. Ik herinner het me alsof
het gisteren was en zal het nooit vergeten.

Het was een dag zo grijs als de vacht van
Poes. De lente was begonnen, maar niet
echt, want de winterkou hokte nog in huis
en bevroor mijn voeten tot ze aanvoelden als
raketijsjes.

Ik hoorde iets aan de voordeur krabbelen en
toen ik opendeed, zat Poes op de stoep. Hij
wikkelde zich als een wollen sjaal om mijn
ijsskoude voeten en deed me gloeien.

Met een schuin kopje keek hij naar me op.
Poes was gelukkig met wat hij zag en besloot
voorgoed te blijven.

'We noemen je Poes', zei ik. Dit was duidelijk
geen Grijsje, geen Spinner en al helemaal
geen Minoes. Dat waren geen roepnamen
voor een kat als hij.

Poes knikte tevreden en zocht een slaapplek
op de sofa uit.

Poes was geen gewone poes, zie je? Ik koos
hém niet uit, maar Poes koos mij. Hij besliste
om mij te houden, het was niet andersom.

6

Bovendien was Poes een rare, net als ikzelf.
Poes hield niet van kattengras, wel van
versgeplukte munt. Zijn adem rook lekker,
niet naar kattenbrokjes in gelei.

Hij dronk niet uit een waterbakje, maar van
de lopende kraan en als hij zijn kontje likte,
zei hij steevast beleefd 'pardon'.

Zelfs de vlooiën in zijn vacht hadden het
heerlijk naar hun zin. Poes vertroetelde hen:
'Smakelijk, jongens! Tast maar toe.'

En belandde een onoplettende vogel per
vergissing in zijn mond, dan at Poes hem niet
op, maar spuugde hem uit en wreef zelfs zijn
veertjes droog.

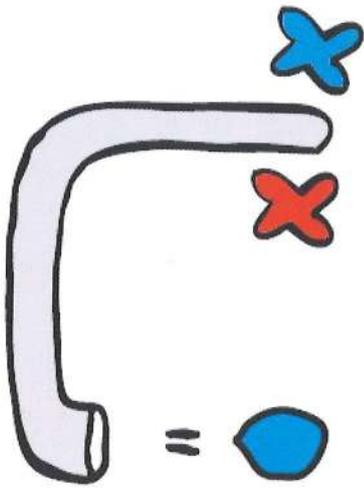
Zo'n poes was Poes.

Poes was soepel. De dood was koud en stijf.

'Daar moet je niet aan denken', zegt papa.

'Was het ook zo toen mama ...?'

'Je moet de leuke dingen onthouden', zegt
papa razendsnel.

7

Wat ik leuk vind, vinden andere kinderen doodsaaï.

Zo houd ik van huilfilms, net zoveel als Poes.

We bekeken ze samen onder een dekenkje op de canapé: de hemel volgens Poes en mij.

‘Wat vind jij het allerleukst?’ vroeg ik hem.

‘Hoe mijn neus kriebelt, vlak voor de tranen komen’, antwoordde hij.

Ik houd zelf het meest de krop in mijn keel, mijn ogen die prikken en dan die eerste, diepe snik. Ik probeer hem nog tegen te houden, maar niet echt.

De film werd heel zielig, want iedereen ging dood. Poes en ik huilden de ogen uit onze kop. Niemand kon zo’n gezellig potje kattenjanken als wij tweeën.

In je eentje huilen is een stuk minder plezierig.

Ik houd van Grote Gevoelens en rol me erin op als een poes in een dekenkje. Ik houd van alle gevoelens evenveel, van diep verdriet net zoveel als van verliefdheid. Het is moeilijk te verklaren, maar Poes begreep het helemaal.

Ik heb niets met roze, met hartjes of met strikken en toch ben ik van het romantische, verliefde type.

'Op wie ben je dan?' wilde Poes weten. Hij klonk een beetje kattig. Zijn pootje lag op mijn dij. Hij spreidde zijn klauwtje en drukte zijn nageltjes in mijn huid. Poes was jaloers! Ik stelde hem gerust: 'Geen kat komt ooit tussen ons twee in. Wat wij hebben, is liever dan liefde. Trouwens, ik vóél me alleen verliefd, ik weet niet eens op wie!' Toen ging de bel.

Liefde vond mij zoals Poes mij vond. Ik opende de deur en daar stond het neefje van de buurvrouw. Zijn naam was Rinus.

Rinus had gewoon twee ouders, maar dat bleek niet altijd beter dan één vader alleen. Rinus' ouders hadden een drukke baan en waren allebei altijd weg.

Rinus logeerde bij zijn tante Kaat, die hij zijn 'tante Kwaad' noemde, toch als ze het niet hoorde.

Tante Kwaad luisterde nooit wanneer Rinus iets zei. Zij is bepaald niet van het kindvriendelijke type.

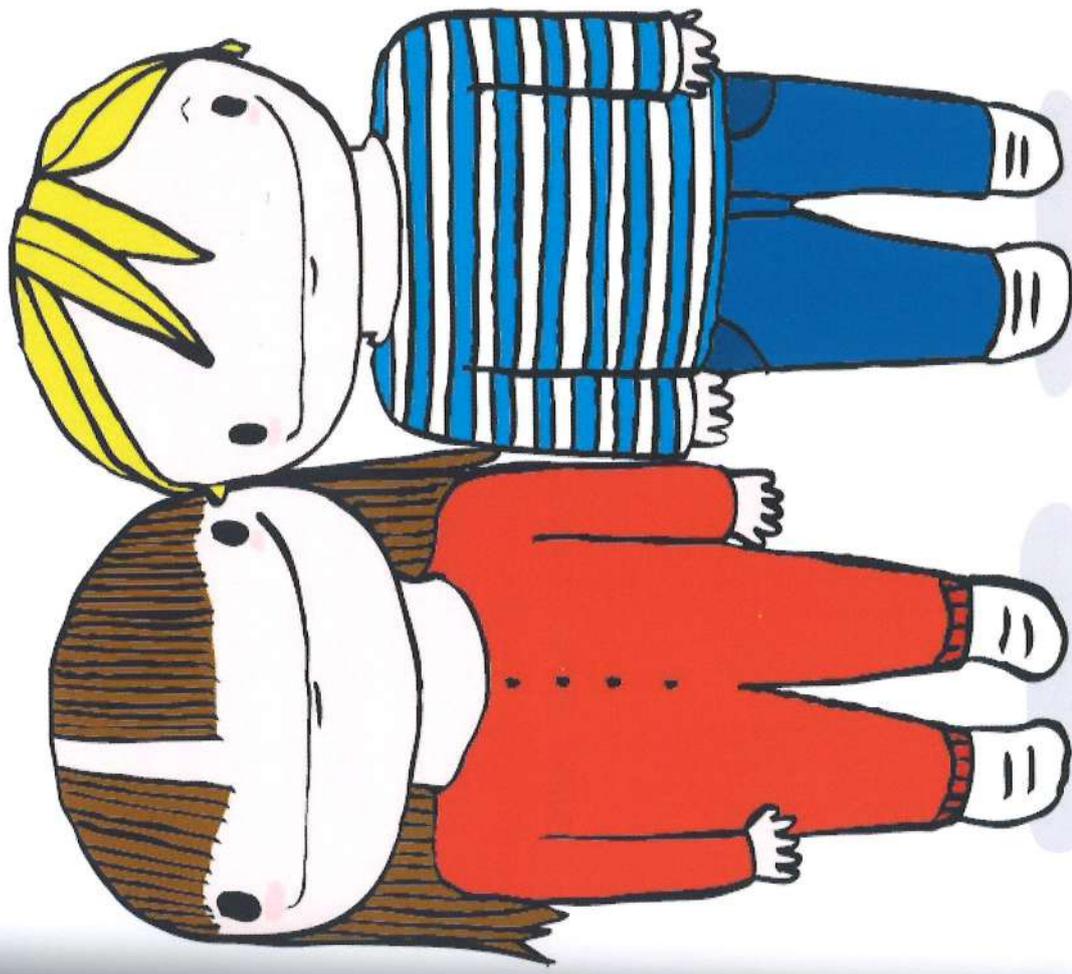
'Ga maar naar hiernaast, daar is er ook één.' Met 'één' bedoelde ze een kind, mij dus. Zo moest het zijn.

Rinus en ik deden niks spannends, maar we konden heel goed zwijgen samen, zonder dat het eng werd, en dat is heel wat.

Dat vertelde ik die avond nog aan Poes.

'Ik weet op wie ik ben. Hij heet Rinus en is het neefje van de buurvrouw.'

Poes dacht lang en diep na. Zijn pupillen werden streepjes. 'Hoe ziet jouw ideale afspraakje met Rinus eruit?' vroeg hij als een soort van test.

Ook ik dacht lang en diep na. Mijn pupillen
werden groot toen ik het wist.
'Samen naar een huilfilm kijken op de canapé,
met jou aan onze voeten, je poezenhoofdje op
de mijne en je kattenkontje op de zijne.'
'Maar het kan ook andersom', bedacht ik me snel.
Poes ronkte tevreden. 'Dan is het Ware Liefde',
zei hij plechtig.

11

Aan het eind van een mooie week keerde
Rinus weer naar huis en Poes ging zomaar
dood. Op een ochtend lag hij koud en
doodstil in zijn mandje.

Papa zegt dat verdriet verdooft, dat het is als
bij de tandarts: een prikje en je lip wordt lam,
alles tintelt en je kwijlt misschien een beetje,
maar het ergste is voorbij.

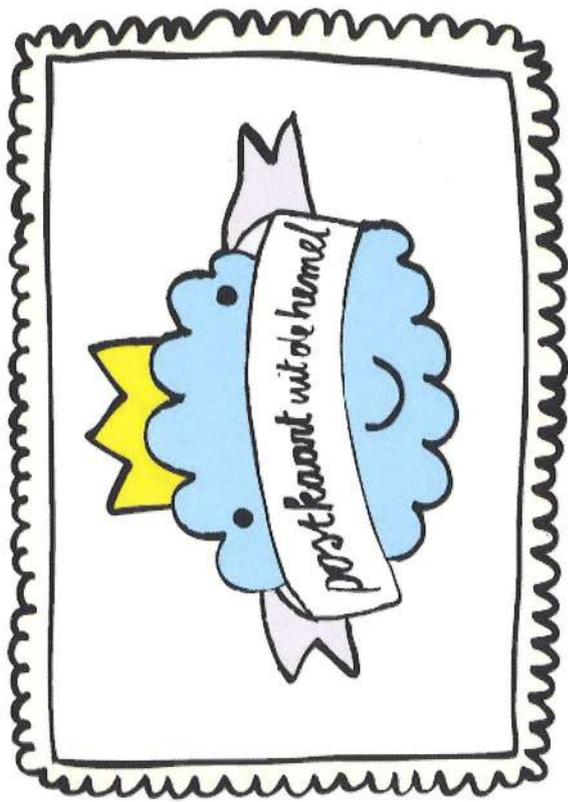
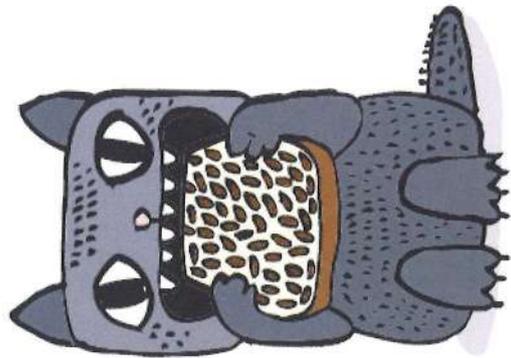
Zo is het niet. Verdriet wordt erger met de
weken. Ik overstroom voortdurend.

Bijna elke dag zit er een postkaartje uit de hemel in de brievenbus.

'Hoi Cat, hier Poes! Het is hier hemels. Ik eet elke dag beschuit met muisjes.'

'Lieve Cat, niet huilen. Ik heb je mama ontmoet. Ze is fier op je en net zo goed in aaien als jij.'

'Cat, van hieruit kan ik de hele wereld zien! Ik neem een taxiwolk en ga op reis. Liefs van Poes.'

Poes blijkt een avonturier. Hij reist heel wat af nu hij dood is!

Er komen ansichtkaartjes uit Poesbekistan, Miauwi en zelfs uit Katmandu.

Ik weet wel dat Poes ze niet geschreven heeft.

Zijn handschrift lijkt op dat van mama. Ook zij stuurt nog jaarlijks op mijn verjaardag hemelpost, of papa doet tenminste toch alsof.

Papa is minstens even raar als Poes en ik.

13

Nu Poes er niet meer is, praat ik tegen zijn grafje, maar ik weet niet of hij me hoort. Er zouden zeven hemels zijn. Is de verbinding met elke hemel even goed, of is het zoals met papa's telefoon en is ook de hemel soms onbereikbaar?

Ik sta op de doodse plek achter in de tuin. Ik heb een picknick voor twee klaargezet: voor Rinus en voor mij. Rinus weet nergens van, want het is geen vakantie en hij logeert dus niet bij zijn tante Kwaad.

Ik doe gewoon alsof.

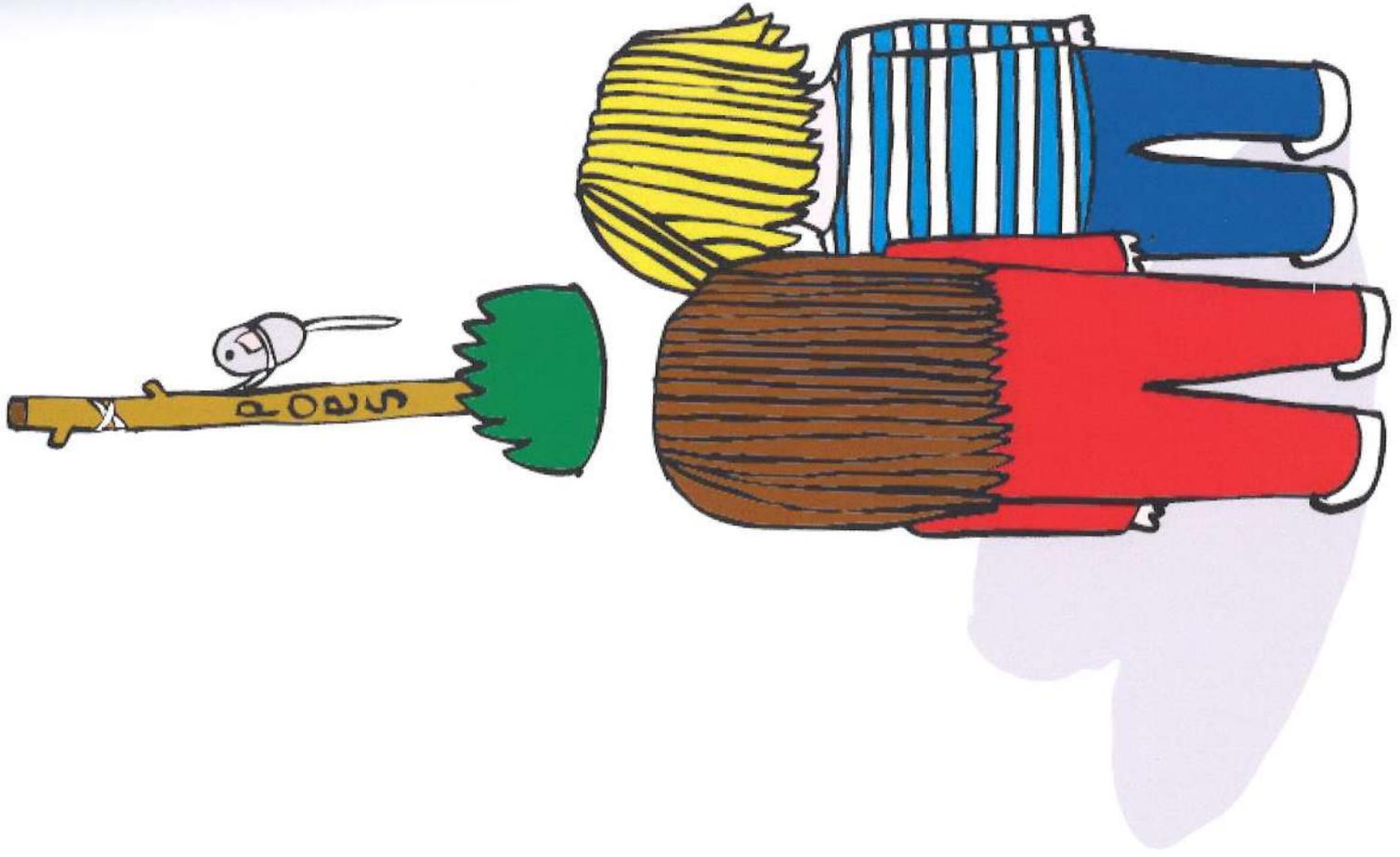
Ik heb een dekentje, een stokbrood en een grote fles limonade. Was Rinus hier, dan dronken we daar samen van, als een soort van zoen met enkel het plastic tussen onze lippen.

'Kijk, Poes, het is bijna perfect, als in een film. Het enige wat ontbreekt, is hij.'
Het grafje zwijgt.

14

Binnen klingelt de bel. Niet zoveel later staat Rinus naast me. Het is geen wonder. Poes heeft hem gestuurd.

Mijn neus en ogen prikken wanneer ik die eerste snik nog probeer tegen te houden en mijn stem bibbert als ik zeg: 'Poes is dood.'
Rinus strijkt zijn handpalm heel even langs mijn hart, precies daar waar het pijn doet. Samen staan we bij het grafje te zwijgen. Het is verdrietig en mooi tegelijk.

15

De zon staat hoog aan de hemel. In het gras tekenen onze schaduwen zich af. Ze vormen één samenhorig hart.

'Dan is het Ware Liefde', ronkt Poes binnenin mijn hoofd.

Rinus is de eerste die de blaadjes aan de dorre rozenstruik ziet.

Hij strekt zijn arm en plukt de prachtig rode bloem die een paar meter boven het grafje van Poes bloeit, niet toevallig.

We eten stokbrood en drinken limonade en de rozen geuren heerlijk. Zelfs wie hier niet is, is er toch een beetje bij. Ik voel het aan de warmte van de zon die als een deken over onze schouders ligt.

We zeggen niks, maar voelen veel. Het kan niet beter zijn. Het is als in een huilfilm: aan het eind gebeurt altijd nog iets wondermoois.

Over auteur **Kim Crabeels**

Kim Crabeels woont in de buurt van Leuven met haar man, haar drie kinderen en een heleboel huisdieren. Ze schrijft voor grote en kleine mensen. Maar kinderboeken maken vindt ze het leukst van al. In een kinderboek kan alles. Aan fantasie zitten geen grenzen. Kims allereerste boek heette 'Magnus kan niet slapen' (Lannoo, 2013). Kim schreef het voor haar zoontje Magnus en zijn zusjes Finn en Lou. Maar al gauw werd 'Magnus' door veel meer kinderen gelezen. Tot in Korea toe! Intussen is er een hele reeks Magnusboeken, stuk voor stuk gek en vrolijk. Andere mooie boeken van Kim zijn 'Mijn opa is een boom', 'Meneer de Blobvis zoekt een liefde' en 'Mist in mijn hoofd'. En er is meer op komst!

Al Kims boeken, workshops en vertellingen vind je hier: www.kimcrabeels.be.

Heb je een vraag? Stuur Kim een mailtje: kim@overtekst.be.

Andere boeken van Kim in BiB-Box:

De sage van de spookridders ★ Zeemeerman

Over tekenaar **Emma Thyssen**

Emma Thyssen is sinds 2005 zelfstandig illustrator en freelance ontwerper van kinderboeken, familieparcours, reis-/restaurantgidsen, kindercollecties en luisterboeken. Eind 2011 kwam, in samenwerking met Eef Rombaut, haar eerste kinderboek op de markt: 'Hart gezocht, verloren, gevonden'. Ze won daarmee de prijs 'best vormgegeven boeken' in de categorie 'beste kinderboek'. In samenwerking met Het Geluidshuis kwam in 2015 de reeks 'Kabouter Korsakov' tot stand. Een kijk-, luister- en voorleesverhaal in reeksvorm voor kinderen vanaf 4 jaar. Voor meer tekeningen: www.emmathyssen.be